

været medvirkende til at skabe Tanken om Cramenscommissionen. Nu siger det ærede Medlem, at man ikke maa tillægge Universitetet en saadan Tendens. Jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at der for vore Dine foreligger et Factum, som taler for, at naar man tillægger Universitetet en saadan seig Modstand, saa er det ikke uden Grund; thi siden 1862, da den første Paamindelse kom frem ved Optagelsen af de 3000 Rd. paa Finantsloven, er der nu forløbet 8 Aar. Er der da skeet Noget i Mellemtiden? (Krieger: Hvem har været Minister?) Det er et Spørgsmaal, som jeg i dette Øjeblik ikke skal indlade mig paa at besvare, og som jeg troer heller ikke hænger sammen hermed. Mit Spørgsmaal skal jeg formulere paa den Maade, at jeg siger: Har Universitetet selv for Alvor taget Initiativet til Reformen i den Henseende, hvorefter vi her tale? — Nei.

Jeg er i Tvivl om, hvorvidt det vil være rigtig, at jeg idag kommer ind paa at tale om Theatret og de andre Spørgsmaal, som foreligger. Jeg skal derfor slutte mit Foredrag for idag, idet jeg forbeholder mig at komme tilbage til de andre Spørgsmaal, og jeg maa maafløe i den Anledning strax begjære Ordet for næste Møde.

Formanden: Der er Ingen, der har begjært Ordet, saa det ærede Medlem kan faae det strax.

Fischer: Saa er jeg nødt til at beholde det, og de ærede Medlemmer maae have mig undskyldt, at jeg gaar videre. — Det ærede Medlem (Madvig) bragte Theaterforholdene paa Bane, og jeg maa følge lidt efter for at erindre om, hvilken Theatrets virkelige finantzielle Stilling er. Jeg forbigik det helst; men jeg anseer det for nødvendigt, eftersom det ærede Medlem har stillet sit Forslag. Jeg vil da tillade mig at minde om, at Theatret indtil Finantsaaret 1859—60 havde en fra den nuværende forstjellig Stilling. Dengang vateredes enhver Udgiftspost paa Theatrets Budget af Rigsdagen; det var altsaa en bindende Konto, og for Overfridelser af disse Bevillinger maatte der i alt Fald senere søges Efter-

bevilling hos Rigsdagen. Deri skete ved Finantsloven for 1859—60 en fuldstændig Forandring. Der gjordes fra Ministeriets Side gjældende, at en meget stor Vanskelighed for Ministeriet laa deri, at det ikke havde den tilstrækkelige Frihed til at bevæge sig indenfor det Omraade, som var givet Theatret, men paa alle Sider var bundet ved Rigsdagens Voteringer, og det udtaltes, at Theatret vilde kunne staae sig langt bedre, ja vel endog kunde nødes med et ringere Tilskud, end det hidtil havde faaet, dersom man vilde tilstede, at Theatret havde fri Raadighed over den Sum, som blev voteret. Derpaa gif Rigsdagen ind, og nu bestemtes det, at der skulde ydes Theatret et fast Tilskud paa 50,000 Rd. aarlig, imod at Theatret dermed selv afholdt alle øvrige Udgifter, saa at der ikke blev Spørgsmaal om noget yderligere Tilskud fra Statens Side, naar det nævnte Tilskud stillede frit til Theatrets Raadighed. Saa kom imidlertid Dyrtidsstillæget og de Love, som angik Udbetaling af Gage og Lønning i visse Finantsaar, og i den sidste af disse findes en § 2, der omhandler Theatret, og som er af Vigtighed, hvorfor jeg tillader mig at gjøre opmærksom derpaa. Da Sædomsfrivningstillæget gjaldt for alle Embeds- og Bestillingsmænd, som havde fast Ansættelse, saa fulgte deraf ogsaa, at der maatte blive Tale om Sædomsfrivningstillæg ved Theatret. Hvilken var nu altsaa den Bestemmelse, der her toges med Hensyn til Theatret? Det var den, at de til Sædomsfrivningen medgaaende Beløb skulde afholdes af Theatrets Reservecfond. „Dog kan“ — hedder det — „forsaaavidt fornødent gjøres, af Kongerigets Finantser hertil tilskydes et Beløb af indtil 15,000 Rd.“ Altsaa, Sædomsfrivningstillæget skulde afholdes af Theatret, og kun, saafremt fornødent gjordes, kunde der af Kongerigets Finantser tilskydes indtil 15,000 Rd. Ganske i Overensstemmelse dermed er den seneste Lovbestemmelse angaaende dette Forhold, nemlig Lov af 19de Februar 1861; i den siges nemlig ligeledes, at Sædomsfrivningstillæget er at udbetale af Theatrets Reservecfond, og kun forsaaavidt fornødent gjøres af Kongerigets Finantser med indtil 15,000 Rd. Dette gjaldt kun